

До галатів

¹ Павел апостол (не від людей і не через чоловіка, а через Ісуса Христа й Бога Отця, що воскресив Його з мертвих), ² і все браттє, що зо мною, церквам Галацьким: ³ Благодать вам і мир од Бога Отця і від Господа вашого Ісуса Христа, ⁴ що віддав себе за гріхи наші, щоб збавити нас від сього віку лукавого, по волі Бога й Отця нашого, ⁵ котрому слава на віки вічні. Амінь. ⁶ Дивуюсь, що так скоро одвернулись від покликавшого вас благодаттю Христовою на друге благовісте. ⁷ Воно то не друге, та в такі, що вами колотять, і хочуть перевернути благовісте Христове. ⁸ Та, коли б і ми або ангел з неба проповідував вам більш того, що ми проповідували вам, нехай буде анатема. ⁹ Як перше рекли ми, так і тепер глаголю: коли хто благовіствує вам більш того, що ви прийняли, нехай буде анатема. ¹⁰ Бо чи людей я тепер впевняю (шукаю), чи Бога? чи людям шукаю вгодити? Бо коли б я ще людям угождав, то не був би слугою Христовим. ¹¹ Звіщаю ж вам, браттє, що благовісте, благовіщене від мене, не єсть по чоловіку. ¹² Анї бо від чоловіка не прийняв я його, анї не навчивсь, а через одкритте Ісуса Христа. ¹³ Чували бо про життє мов колись у Жидівстві, що без міри гонив я церкву Божу, та руйнував її, ¹⁴ і передував я в Жидівстві перед многими ровесниками народу мого, будучи аж надто ревнителем отцівських моїх переказів. ¹⁵ Як же зводив Бог, що вибрав мене від утроби матери моєї, і покликав мене благодаттю своєю, ¹⁶ відкрити в мені Сина свого,

щоб я благовістував Його між поганами, то зараз не радивсь я з тілом і кровю, ¹⁷ ані не вийшов у Єрусалим до тих, що були апостолами перш мене, а пійшов у Аравию, та й знов вернувсь у Дамаск. ¹⁸ Потім через три роки пійшов я в Єрусалим, щоб побачитись із Петром, і пробув у нього п'ятнадцять день. ¹⁹ Інших же апостолів я не видів, тільки Якова, брата Господнього. ²⁰ Що ж пишу до вас, ось вам перед Богом, що не обманюю. ²¹ Потім ходив я в сторони Сирські і Киликийські, ²² був же незнаний лицем церквам Жидівським у Христі, ²³ а тільки чували, що гонивший нас колись тепер благовістує віру, що колись руйнував, ²⁴ і прославляли у мені Бога.

2

¹ Потім, по чотирнайцять літах, пійшов я знов у Єрусалим із Варнавою, взявши з собою й Тита. ² А пійшов я по відкриттю, і предложив їм благовісте, котре проповідую між поганами, тільки па самоті, значнішим, чи не марно я ходжу або ходив. ³ Та й Тит, що був зо мною, не був, яко Грек, примушений обрізатись. ⁴ А лжебратам, що крадькома ввійшли, щоб підгледіти волю нашу, що маємо в Христі Ісусі, щоб нас підневолити, ⁵ ми ані на годину не поступились, порючись, щоб істина благовістя пробувала в вас ⁶ Від тих же, що здають ся чим бути (які вони колись були, мені байдуже: Бог не дивить ся на лице чоловіка); ті (кажу), що здають ся чим бути), на мене нічого не наложили. ⁷ Ні, противно, зрозумівши, ще звірено мені благовісте необрізання, яко ж Петрові обрізання: ⁸ (хто бо допоміг Петрові до апостольства обрізання, допоміг і мені між поганами;) ⁹ і пізнавши благодать, дану

мені, Яков, та КиФа, та Йоан, що здавали ся стовпами, дали правиці мені та Варнаві на товаришуванне, щоб ми (були) для поган, а вони для обрізання; ¹⁰ тільки щоб ми вбогих пам'ятали, про що й я дбав, щоб се чинити. ¹¹ Як же прийшов Петр в Антиохию, устав я проти него в вічі, бо заслужив докору. ¹² Перше бо нім прийшли деякі від Якова, він їв з поганями; як же прийшли, таївсь і відлучавсь, боячись тих, що були з обрізання. ¹³ Лицемірили з ним також і інші Жиди, так що й Варнава зведений був лицемірством їх. ¹⁴ Та, як побачив я, що вони неправо ходять по євангелській істині, то я сказав Петрові перед усіма: коли ти, будши Жидовином, живеш по-поганськи, а не пожидівськи, то на що примушуєш поган жити пожидівськи? ¹⁵ Ми по природі Жиди, а не грішника з поган; ¹⁶ та знаючи, що не оправдуєть ся чоловік ділами закону, а тільки вірою в Христа Ісуса, і ми увірували в Ісуса Христа, щоб справдитись вірою в Христа, а не ділами закону; бо не справдить ся ділами закову ніяке тіло. ¹⁷ Коли ж, шукаючи справдитись у Христі, і самі явились грішниками, то чи Христос не служитель гріху? Нехай не буде! ¹⁸ Бо коли я знов будую, що зруйнував, то переступником себе представляю. ¹⁹ Я бо через закон законові умер, щоб жити Богові. ²⁰ Я рознятий з Христом; живу ж уже не я, а живе Христос у мені; а що живу тепер у тілі, то живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і видав себе за мене. ²¹ Не відкидаю благодати Божої; коли бо через закон праведність, то Христос марно вмер.

3

¹ Ой ви безумні Галати! хто вас очарував, щоб ви не корились правді, (ви) котрим перед очима наперед був прописаний Христос, рознятий між вами? ² Про

одно се хочу довідатись од вас: Чи ділами закону прийняли ви Духа, чи, слухаючи, проповіддю віри? ³ Чи такі ви незмісли, що почавши духом, звершуєте тепер тілом? ⁴ Марно стільки ви терпіли? Коли б тільки марно! ⁵ Хто подає вам Духа і робить чудеса між вами, чи ділами закону, чи проповіддю віри? ⁶ Яко ж Авраам вірував у Бога, і полічено йому за праведність. ⁷ Знайте ж, що хто од віри, ті сини Авраамові. ⁸ І писанне знаючи наперед, що Бог вірою оправдує поган, благовістило Авраамові: що в тобі благословлять ся всі народи. ⁹ Тимже хто од віри, ті благословенні із вірним Авраамом. ¹⁰ Которі ж од діл закону, ті під клятьбою; писано бо: Проклят, хто не встоїть у всьому написаному в книаї закону, щоб робити те. ¹¹ А що ніхто законом не оправдуєть ся перед Богом, се явно, бо праведний вірою жив буде. ¹² Закон же не од віри, та которий чоловік робити ме те, жити ме в тому. ¹³ Христос викупив нас од клятьби закону, ставшись за нас клятьбою, (писано бо: Проклят всяк, хто висить на дереві,) ¹⁴ щоб на поган благословенне Авраамове прийшло в Христї Ісусї, щоб обітуванне Духа прийняли ми через віру. ¹⁵ Братте, по чоловічи глаголю; одначе чоловічого закону ствердженого ніхто не відкидав, ані додає до него. ¹⁶ Авраамові ж виречені обітування і насінню його. Не сказано: І насінням, яко про многі, а яко про одно: І насінню твоему, що єсть Христос. ¹⁷ Оце ж глаголю, що завіту перше ствердженого від Бога про Христа, закон, що постав чотириста й трицять літ потім, не нехтує, так щоб обернути в ніщо обітуванне. ¹⁸ Бо коли від закону наслідде, то вже не від обітування; Аврааму ж обітуваннем дарував Бог. ¹⁹ Що ж тоді закон? Задля переступів додано

його, доки прийде насінне, котрому обітувано; (і був він) уряджений через ангелів рукою посередника. ²⁰ Посередник же не єсть (посередник) одного, а Бог один. ²¹ То хиба закон проти обітувань Божих? Нехай не буде! Бо коли б дано закон, що міг би оживляти, то справді від закону була б праведність. ²² Ні, зачинило писанне усе під гріхом, щоб обітування од віри Ісус-Христової дане було віруючим. ²³ Перше ж приходу віри, під законом стережено нас зачинених на віру, що мала відкритись. ²⁴ Тим же закон був нам учителем (щоб привести нас) до Христа, щоб вірою нам справдитись. ²⁵ Як же прийшла віра, то вже ми не під учителем. ²⁶ Усі бо ви сини Божі вірою в Ісуса Христа. ²⁷ Скільки бо вас у Христа хрестилось, у Христа одягли ся. ²⁸ Нема Жидовина, ні Грека; нема невільника, ні вільного; нема муже-ського полу, ні женського: усі бо ви одно, в Христі Ісусі. ²⁹ Коди ж ви Христові, то ви насінне Авраамове, і по обітованню наслідники.

4

¹ Глаголю ж: доки наслідник малоліток, доти не відрізняєть ся від слуги, хоч він і пан усього, ² а єсть під опікунами та доморядниками аж до нароку отця. ³ Так же й ми, як були малолітками, були підневолені первотинами сьвіта. ⁴ Як же прийшла повня часу, послав Бог Сина свого, що родивсь від жени і був під законом, ⁵ щоб викупив тих, що під законом, щоб ми прийняли всиновленне. ⁶ А що ви сини, то послав Бог Духа Сина свого в серця ваші, що покликуює: Авва, Отче! ⁷ Тимже вже більш не невільник еси, а син; коли ж син, то й наслідник Божий через Христа. ⁸ Тільки ж тоді, не знаючи Бога, служили ви тим, що не по природі були богами. ⁹ Тепер же, знаючи Бога,

більше ж будучи познані від Бога, як вертаєтесь до немочних та мізерних первотин, котрим знов наново служити хочете? ¹⁰ Ви вважаєте на дні, місяці, пори й літа. ¹¹ Боюсь за вас, що може марно працював коло вас. ¹² Будьте, братте, благаю вас, як і я: бо й я (такий), як ви. Нічим ви мене не скривдили. ¹³ Ви ж знаєте, що я у немощі тіла благовістив вам перше. ¹⁴ І не погордували ви спокусою, що була в тілі моім, ані відопхнули, а як ангела Божого прийняли мене, як Христа Ісуса. ¹⁵ Яке ж то було блаженство ваше! Свідкую бо вам, що коли б можна, ви б тоді, вирвавши очі свої, оддали мені. ¹⁶ То чи вже став я ворогом вам, говорячи вам правду? ¹⁷ Ревнують про вас не добре, а хочуть відлучити вас, щоб ви про них ревнували. ¹⁸ Добре ж ревнувати всякого часу в доброму, тай не тільки, як я приходжу до вас. ¹⁹ Діточки мої, (ви,) котрими знов мучусь (перед родинами), доки Христос з'образить ся у вас, ²⁰ хотів би я бути у вас сьогодні і змінити голос мій, бо я в непевности про вас. ²¹ Скажіть мені, ви, що хочете бути під законом: хиба ви закону не слухаєте? ²² Писано бо, що Авраам мав два сини, одного від невольниці, а одного од вільної. ²³ Та що був од невольниці, родивсь по тілу, а що од вільної, по обітниці. ²⁴ Се ж иносказанне; се бо два завіти: один з гори Синая, що родить у неволю, котра єсть Агара. ²⁵ Бо Агара, се Синай, гора в Аравії, прикладаєть ся ж до теперішнього Єрусалиму, і служить з дітьми своїми. ²⁶ А вишній Єрусалим вільний; він мати всім нам. ²⁷ Писано бо: Звеселись, неплідна, що не рождаєш; гукай та покликуй, ти, що не мучилась; бо в одинокої багато дітей, більш ніж у тієї, що має чоловіка. ²⁸ Ми ж, братте, по Ісааку діти обітування.

²⁹ Та, як тоді, хто родивсь по тілу, гонив того, хто по духу, так і тепер. ³⁰ Тільки ж бо що глаголе писанне? Вижени невільницю й сина її, не має бо наслідувати син невільниці з сином вільної. ³¹ Оце ж, братте, ми не діти невільниці, а вільної.

5

¹ У волі ж оце, котрою Христос визволив нас, стійте, і під ярмо неволі знов не піддавайтесь. ² Ось я Павел глаголю вам, що коли ви обрізуєтесь, Христос вам нічого не допоможе. ³ Сьвідкую ж знов кожному чоловіку обрізаному, що винен увесь закон чинити. ⁴ Обернулись ви в ніщо (одійшовши) від Христа; (ви,) що оправдуєтесь законом, од благодати відпали. ⁵ Ми бо духом од віри надії праведности ждемо. ⁶ Бо в Христі Ісусі ні обрізанне нічого не може, ні необрізанне, а віра, любовю сильна. ⁷ Ви бігли добре. Хто заборонив вам коритись правді? ⁸ Сей перекір не від того (приходить), хто покликав вас. ⁹ Трошки квасу все місиво квасить. ¹⁰ Покладаюсь на вас у Господі, що не думати мете нічого иншого, а хто колотить вами, понесе свій осуд, хто б він ні був. ¹¹ Я ж, братте, коли ще проповідую обрізанне, то чого ще гонять мене? Тоді обернуть ся в ніщо поблазнь хреста. ¹² Ой коли б відсічено тих, що колотять вами! ¹³ Ви бо, братте, покликані на волю; тільки щоб воля ваша не була причиною (до гріха) тілу; а любовю служить один одному. ¹⁴ Увесь бо закон в одному слові сповняється: Люби ближнього твого, як себе самого. ¹⁵ Коли ж ви гризете й заїдаєте один одного, то гледіть, щоб не були пожерті один від одного. ¹⁶ Глаголю ж: Духом ходіть, і хотіння тілесного не звершуйте. ¹⁷ Бо тіло бажає (того що)

проти духа, а дух, (що) проти тіла; се ж одно другому противить ся, щоб не, що хочете, те робили. ¹⁸ Коли ж водитесь духом, то ви не під законом. ¹⁹ Явні ж діла тілесні; оце вони: перелюб, блуд, нечистота, розпуст, ²⁰ ідолослуження, чарування, ворогування, свари, ненависть, гнів, суперечки, незгода, ересі, ²¹ заздрість, вбивство, п'янство, бенкети й таке інше. Се наперед глаголю вам, яко ж і наперед глаголав, що хто таке робить, ті царства Божого не наслідять. ²² А оwoц духа: любов, радощі, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, ²³ тихість, вдержливість. На таких нема закону. ²⁴ А которі Христові, ті розняли тіло з страстьми і хотінням. ²⁵ Коли духом живемо, духом і ходімо. ²⁶ Не буваймо марнославні, один одного роздражнюючи і один одному зазидуючи.

6

¹ Братте, хоч і впаде чоловік у яке прогрішення, ви, духовні, направляйте такого духом тихости, доглядаючи себе, що, б і тобі не бути спокушеним. ² Один одного тягарі носіть, і так сповняйте закон Христів. ³ Коли бо хто думає, що він що єсть, бувши нічим, сам себе обманює. ⁴ Діло ж своє нехай випробує кожен, тоді хвалу в собі мати ме, а не в іншому. ⁵ Кожен бо свій тягар нести ме. ⁶ Нехай же ділить ся той, хто учить ся слова, з тим, хто навчає всього доброго. ⁷ Не обманюйте себе: З Бога насм'ятись не можна, що бо чоловік с'є, те й жати ме. ⁸ Бо хто с'є тілу своєму, од тіла жати ме зотлінне; а хто с'є духу, од. духа погне життє вічне. ⁹ Добре ж роблячи, не вниваймо, свого бо часу своє жати мем, не ослаб'иваючи. ¹⁰ Тим же оце, доки час маємо, робімо добро всім, а найбільш товаришам

по вірі, ¹¹ Бачите, який великий лист написав я вам своєю рукою. ¹² Которі хочуть хвалитись по тілу, ті примушують вас обрізуватись, тільки щоб за хрест Христів гонимим їм не бути. ¹³ Бо і ті, що обрізались, і самі закону не додержують, а хочуть, щоб ви обрізувались, аби в вашому тілі хвалитись. ¹⁴ Мене ж не доведи (Боже) хвалитись (чим небудь) тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, котрим мені сьвіт розпято, а я сьвітові. ¹⁵ У Христї бо Ісусї нї обрізанне нічого не важе, нї необрізанне, а нове створінне. ¹⁶ І которі по правилу сьому живуть, мир на них і милость і на Ізраїлі Божому. ¹⁷ На останок, нехай ніхто не завдає мені журби; бо я рани Господа Ісуса на тілі моїм ношу. ¹⁸ Благодать Господа нашого Ісуса Христа з духом вашим, братте. Амінь.

Новий Завіт. Переклад П. Куліша
The New Testament in Ukrainian, translated by P.
Kulich in 1871

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files
dated 31 Aug 2023

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358